491.

Traktat Ekstradycyjny

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisany w Paryżu dnia 30 grudnia 1925 r.

(Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dn. 12 stycznia 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 57).

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia trzydziestego grudnia tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku podpisany został w Paryżu między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej Traktat Ekstradycyjny o następującem brzmieniu dosłownem:

TRAKTAT EKSTRADYCYJNY

między Polską a Francją

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Francuskiej porozumiały się co do udzielania sobie pomocy sądowej w sprawach karnych i co do zawarcia Konwencji o wydawaniu przestępców. Wobec tego podpisani, należycie do tego upoważnieni, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł pierwszy.

Każda z Wysokich Umawiających się Stron zobowiązuje się do wzajemnego wydawania Stronie drugiej, w okolicznościach i na warunkach, ustanowionych przez niniejszą Konwencję, — osób, które, będąc ścigane lub skazane za czyn popełniony bądź na terytorjum metropolji, bądź na terytorjum kolonij i posiadłości, bądź w obrębie jurysdykcji konsularnej jednej ze Stron, zostaną odszukane bądź na terytorjum metropolitalnem, bądź kolonij i posiadłości, bądź w obrębie jurysdykcji konsularnej Strony drugiej.

Gdyby czyn, powodujący żądanie ekstradycyjne został popełniony poza obrębem jednego z terytorjów lub jednej ze stref wyżej wymienionych, należących do Państwa wzywającego pomocy prawnej, będzie można temu żądaniu uczynić zadość, jeżeli ustawodawstwo Państwa wezwanego o pomoc prawną upoważnia do ścigania za te same przestępstwa w razie popełnienia ich poza jego terotyrjum.

Artykuł 2.

W wypadku zażądania wydania tej samej osoby przez kilka państw, bądź z powodu czynów różnych, bądź z powodu tego samego czynu, Rząd wezwany o pomoc prawną rozstrzygnie według swego uznania, któremu z tych państw obwiniony będzie wydany.

Artykuł 3.

Zezwolenie na ekstradycję nastąpi z powodu czynów karanych przez ustawodawstwa obu Państw

Traité d'Extradition

entre la Pologne et la France signé à Paris le 30 Décembre 1925.

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,

NOUS, IGNACY MOŚCICKI,

PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,

à tous ceux qui ces Présentes Lettres verront Salut:

Un Traité d'Extradition ayant été signé entre le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement de la République Française à Paris le trente decembre mil neuf cent vingt cinq, Traité dont la teneur suit:

TRAITÉ D'EXTRADITION

entre la Pologne et la France

Le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement de la République Française étant tombés d'accord pour se prêter aide judiciaire en matière pénale et pour conclure une convention relative à l'extradition des malfaiteurs, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, sont convenus des dispositions suivantes:

Article premier.

Chacune des Hautes Parties Contractantes s'engage à livrer réciproquement à l'autre, dans les circonstances et les conditions établies par la présente convention, les individus qui, étant poursuivis ou condamnés pour un fait commis soit sur le territoire métropolitain, soit sur celui des colonies et possessions, soit dans l'étendue de la juridiction consulaire de l'une des deux Parties, seront trouvés, soit sur le territoire métropolitain, soit sur celui des colonies et possessions, soit dans l'étendue de la juridiction consulaire de l'autre.

Lorsque le fait motivant la demande d'extradition aura été commis en dehors d'un des territoires ou des zones ci-dessus désignés de l'État requérant, il pourra être donné suite à cette demande, si la législation du pays requis autorise la poursuite des mêmes infractions commises hors de son territoire.

Article 2.

En cas de réclamation du même individu de la part de plusieurs États, soit pour faits distincts, soit pour le même fait, le Gouvernement requis déterminera librement auquel desdits États l'inculpé sera livré.

Article 3.

L'extradition sera accordée pour les faits punis par les législations des deux États (étant enten-

(przyczem się rozumie, że w Polsce wystarczy, aby czyn był karalny według jednego tylko z ustawodawstw obowiązujących), mianowicie:

1) zabójstwo umyślne, morderstwo, ojcobójstwo, dzieciobójstwo i otrucie;

2) umyślne podpalenie;

3) uderzenia i rany, zadane umyślnie, bądź z premedytacją, bądź, gdy z nich wynika ułomność lub trwała niezdolność do pracy, utrata lub zupełne pozbawienie używalności członka ciała lub jakiegokolwiek innego organu, lub śmierć bez zamiaru spowodowania jej;

4) zgwałcenie, czyn lubieżny z użyciem gwałtu, czyn lubieżny bez użycia gwałtu, w odniesieniu do dzieci poniżej wieku określonego ustawodawstwem karnem obu Krajów;

5) uprowadzenie osób nieletnich;

6) kradzież wszelkiego rodzaju i wymuszenie (wszelki przymus w celu zaboru rzeczy lub osiągnięcia korzyści);

7) zniszczenie lub uszkodzenie w zamiarze karygodnym drogi żelaznej lub połączeń telegraficznych lub telefonicznych;

8) fałszowanie lub podrabianie dokumentów: publicznych, handlowych lub prywatnych, fałszowanie telegramów, posługiwanie się falsyfikatami;

9) podrobienie lub podstępne przerobienie akt oficjalnych rządu lub władzy publicznej, podstępne posługiwanie się aktami w ten sposób przerobionemi lub podrobionemi;

10) wyrób fałszywych pieniędzy, podrobienie lub przerobienie obligacyj lub kuponów długu publicznego, biletów bankowych krajowych lub zagranicznych, pieniędzy papierowych lub innych publicznych papierów wartościowych, pieczęci, marek, stempli (klisz) menniczych, godeł państwowych lub publicznej władzy administracyjnej, puszczanie w obieg przedmiotów wyżej wymienionych, przerobionych lub podrobionych lub podstępne posługiwanie się niemi;

11) sprzeniewierzenie pieniędzy publicznych przez funkcjonarjuszów publicznych lub depozytarjuszów; przekupstwo urzędników;

12) podstępne bankructwo;

13) groźby zamachu na osoby lub na własność;

14) naruszenie wolności osobistej lub nietykalności mieszkania, popełnione przez osoby prywatne;

15) fałszywe zeznania, nakłanianie do fałszywych zeznań świadków, znawców lub tłumaczy;

16) oszustwo, nadużycie zaufania;

17) spędzenie płodu;

18) bigamja;

19) zamachy na obyczajność:

a) popełniane nałogowo a polegające na podniecaniu do rozpusty lub psuciu młodzieży jednej lub drugiej płci poniżej dwudziestu jeden lat, na sprzyjaniu tym czynom lub ułatwianiu ich;

b) polegające na namawianiu, uprowadzaniu lub uwodzeniu, dla zaspokojenia cudzych namiętności, kobiety lub dziewczyny — nieletnich, w celu rozpusty, choćby z ich zgodą.

du qu'en Pologne il suffit que le fait soit puni par une seule des législations en vigueur), savoir:

1) Homicide volontaire, assassinat, parricide, infanticide et empoisonnement;

2) Incendie volontaire;

3) Coups portés et blessures faites volontairement, soit avec préméditation, soit quand il en est résulté une infirmité ou incapacité permanente de travail personnel, la perte ou la privation de l'usage absolu d'un membre ou de tout autre organe, ou la mort sans intention de la donner;

4) Viol, attentat à la pudeur avec violence, attentat à la pudeur sans violence sur des enfants au-des-sous de l'âge déterminé par la législation pénale des deux Pays;

5) Enlèvement de mineurs;

6) Vols de toute nature et extorsion;

7) Destruction ou dérangement dans une intention coupable, d'une voie ferrée ou de communications télégraphiques ou téléphoniques;

8) Faux en écriture ou falsification de documents publics, de commerce ou privés, falsification de dépêches télégraphiques, usage de faux;

9) Falsification ou altération frauduleuse d'actes officiels émanant du Gouvernement ou de l'autorité publique, usage frauduleux des actes ainsi altérés ou falsifiés;

10) Fabrication de fausse monnaie, falsification ou altération de titres ou coupons de la dette publique, de billets de banque nationaux ou étrangers, de papier monnaie ou d'autre valeurs publiques, de sceaux, timbres, coins, marques de l'État ou des administrations publiques, mise en circulation ou usage frauduleux des objets mentionnés ci-dessus, altérés ou falsifiés;

11) Détournement de deniers publics par des employés publics ou dépositaires; corruption de fonctionnaires;

12) Banqueroute frauduleuse;

13) Menaces d'attentat contre les personnes ou les propriétés;

14) Attentat à la liberté individuelle ou à l'inviolabilité du domicile, commis par des particuliers;

15) Faux témoignage, subornation de témoins, experts ou interprètes;

16) Escroquerie, abus de confiance;

17) Avortement;

18) Bigamie;

19) Attentat aux moeurs:

a) En excitant, favorisant ou facilitant habituellement la débauche ou corruption de la jeunesse de l'un ou l'autre sexe au-dessous de l'âge de 21 ans;

b) En embauchant, entraînant ou détournant, pour satisfaire les passions d'autrui, une femme ou fille mineure, en vue de la débauche, même avec son consentement.

Powyższe określenia obejmują uczestnictwo, usiłowanie lub ukrywanie, o ile są przewidziane i karane przez ustawodawstwo obu Krajów.

Strony porozumiały się z sobą co do tego, że lista czynów wyżej wymienionych będzie mogła być zmieniona lub uzupełniona na podstawie obopólnego porozumienia się zapomocą deklaracji obu Rządów.

Artykuł 4.

Zezwolenie na ekstradycję nie będzie udzielone: 1) co do skazanych kontradyktoryjnie lub zaocznie jeżeli kara orzeczona jest niższa od dwóch miesięcy więzienia (określenie obejmujące wszelkie kary ograniczenia wolności);

2) co do obwinionych, jeżeli maximum kary, którą inkryminowany czyn jest zagrożony według ustawodawstwa obu Krajów, jest niższe od dwóch lat więzienia (określenie obejmujące wszelkie kary ograniczenia wolności);

3) jeśli według ustaw Kraju wezwanego o pomoc prawną władza tego Kraju jest właściwa do wdrożenia postępowania karnego i nie może zrzec się swej właściwości na korzyść władz Kraju wzywającego pomocy prawnej;

4) jeśli z powodu tego samego czynu na terytorjum Państwa wezwanego o pomoc prawną wszczęte zostało postępowanie karne, lub jeśli obywatel obcy został skazany, uniewinniony lub zwolniony od kary, lub jeśli odcierpiał swoją karę lub został ułaskawiony;

5) jeżeli przestępstwo, które spowodowało żądanie ekstradycyjne, uważane jest przez Stronę wezwaną o udzielenie pomocy prawnej za przestępstwo polityczne lub za czyn, mający związek z takiem przestępstwem. Nie będzie się uważało za przestępstwo polityczne ani za czyn, mający związek z takiem przestępstwem, — zamachu na osobę Naczelnika Państwa obcego, gdy zamach ten posiada cechy zabójstwa, morderstwa lub otrucia;

6) jeżeli obwiniony jest obywatelem Kraju wezwanego o pomoc prawną, a nadto co do Polski, jeżeli jest obywatelem Wolnego Miasta Gdańska.

W wypadku, gdyby obwiniony wniósł prośbę o nadanie obywatelstwa przed datą żądania ekstradycyjnego, Państwo wezwane o pomoc prawną będzie mogło odroczyć swoją decyzję na przeciąg sześciu miesięcy;

7) jeżeli według ustawodawstwa Państwa wezwanego o pomoc prawną nastąpiło przedawnienie ścigania lub kary.

Artykuł 5.

Osoba wydana nie będzie mogła być ścigana lub sądzona za przestępstwo inne, aniżeli to, które spowodowało ekstradycję, z wyjątkiem wypadków następujących:

1) jeżeli zażądała osądzenia lub odbycia kary, w którym to przypadku żądanie jej będzie podane do wiadomości Rządu, który ją wydał;

2) jeżeli w ciągu miesiąca, po ostatecznem jej zwolnieniu, nie opuściła Kraju, któremu została wydana;

3) jeżeli przestępstwo jest objęte Konwencją, a Rząd, któremu została wydana, uzyskał uprzednio

Sont comprises dans les qualifications précédentes la complicité, la tentative et le recel lorsqu'il sont prévus et punis par les législations des deux pays.

Il est entendu que la liste des faits énumérés ci-dessus pourra être modifiée ou complétée d'un commun accord par des déclarations des deux Gouvernements.

Article 4.

L'extradition ne sera pas accordée:

1) Pour les condamnés contradictoirement ou par défaut, si la peine prononcée est inférieure à deux mois d'emprisonnement (terme comprenant toutes les peines privatives de liberté);

2) Pour les prévenus, si le maximum de la peine applicable au fait incriminé est d'après la législation des deux pays inférieure à deux ans d'emprisonnement (terme comprenant toutes les peines privatives de liberté);

3) Si d'après la loi du pays requis l'autorité de ce pays est compétente pour intenter l'action pénale et ne peut se dessaisir en faveur des autorités du pays requérant;

4) Si, pour le même fait, sur le territoire de l'État requis une action pénale est intentée ou que l'étranger a été condamné, acquitté ou absous, ou s'il a subi sa peine ou a été gracié;

5) Si l'infraction pour laquelle l'extradition est demandée est considérée par la Partie requise comme un délit politique ou un fait connexe à un semblable délit. Ne sera pas réputé délit politique ni fait connexe à un semblable delit l'attentant contre la personne du Chef d'un État étranger, quand cet attentat revêt le caractère d'un homicide, d'un assassinat ou d'un empoisonnement.

6) Si l'inculpé est national du pays requis et en outre, pour la Pologne, s'il est ressortissant de la Ville libre de Dantzig.

Dans le cas, où l'inculpé aurait fait une demande de naturalisation avant la date de la demande d'extradition, l'État requis pourra ajourner sa décision pendant un délai de six mois.

7) Si la prescription de l'action ou de la peine est acquise d'après la législation de l'État requis.

Article 5.

L'individu extradé ne pourra être poursuivi ou jugé contradictoirement, pour une infraction autre que celle qui a motivé l'extradition, que dans les cas suivants:

1. S'il a demandé à être jugé ou à subir sa peine, auquel cas sa demande sera communiquée au Gouvernement qui l'a livré;

2. S'il n'a pas quitté, pendant le mois qui suit son élargissement définitif, l'État auquel il a été livré;

3. Si l'infraction est comprise dans la convention et si le Gouvernement auquel il a été livré a

zgodę Rządu, który zezwolił na ekstradycję; Rząd ten będzie mógł, jeżeli uzna to za wskazane, zażądać przedstawienia sobie jednego z dokumentów, wymienionych w art. 7 niniejszej Konwencji.

Wydanie dalsze państwu trzeciemu podlega tym samym zasadom.

Artykuł 6.

Żądania ekstradycyjne będą zawsze przesyłane drogą dyplomatyczną.

Artykuł 7.

Zezwolenie na ekstradycję nastąpi tylko na podstawie przedstawienia dokumentów poniżej określonych, bez dołączenia tłumaczeń — jako to:

1) wyrok skazujący lub powzięta w toku postępowania decyzja, z której wynika formalnie lub która powoduje z samego prawa pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, lub nakaz aresztowania albo wszelki inny akt, tę samą moc posiadający; dokumenty te powinny być przedstawione w oryginale lub w odpisie wierzytelnym;

2) zwięzłe przedstawienie czynów inkryminowanych, o ileby ono nie wynikało z dokumentów, wymienionych w punkcie poprzednim;

3) w miarę możności: rysopis żądanej osoby, znaki szczególne i wszelkie objaśnienia, mogące służyć do ustalenia jej tożsamości;

4) tekst ustawy lub ustaw karnych, mających zastosowanie do inkryminowanego czynu.

Artykuł 8.

W wypadkach nagłych zarządzone zostanie tymczasowe zaaresztowanie obwinionego na podstawie doniesienia, nadesłanego pocztą lub telegraficznie, o istnieniu nakazu aresztowania, z tem zastrzeżeniem, że to doniesienie będzie przesłane drogą dyplomatyczną lub konsularną.

Tymczasowy areszt zostanie uchylony i obywatel obcy zostanie wypuszczony na wolność, jeżeli w ciągu pięciu tygodni, licząc od dnia zaaresztowania, Rząd wezwany o pomoc prawną nie otrzyma dokumentów, wyliczonych w punktach 1, 2 i 4 art. 7.

Artykuł 9.

Gdyby Państwo wezwane o pomoc prawną uważało za konieczne otrzymanie wyjaśnień uzupełniających, aby mieć możność rozstrzygnięcia o żądaniu ekstradycyjnem, wyjaśnień tych należy mu udzielić w przeciągu piąciu tygodni, licząc od dnia, w którym przedstawiciel dyplomatyczny Kraju wzywającego pomocy prawnej otrzymał prośbę o te wyjaśnienia uzupełniające.

Jeśliby Państwo wezwane o pomoc prawną wyjaśnień tych nie otrzymało w terminie wyżej ustalonym, obywatel obcy zostanie wypuszczony na wolność.

Artykuł 10.

Jeżeli osoba, której wydania się żąda, jest ścigana lub została skazana w Państwie wezwanem o pomoc prawną, Państwo to winno rozstrzygnąć o żądaniu ekstradycyjnem. Jednakże wydanie obwinionego będzie mogło być odroczone aż do zaniechania dochodzeń, uniewinnienia obwinionego, lub uwolnienia go od kary, odbycia przez niego kary, lub ułaskawienia go.

obtenu préalablement l'adhésion du Gouvernement qui a accordé l'extradition. Ce dernier pourra, s'il le juge convenable, exiger la production de l'un des documents mentionnés dans l'article 7 de la présente convention.

La réextradition à un pays tiers est soumise aux mêmes règles.

Article 6.

Les demandes d'extradition seront toujours adressées par la voie diplomatique.

Article 7.

L'extradition ne sera accordée que sur la production des documents ci-après désignés non accompagnés de traduction:

1) Une sentence de condamnation, ou un acte de procédure décrétant formellement ou opérant de plein droit le renvoi de l'inculpé devant la juridiction répressive, ou bien un mandat d'arrêt ou tout autre acte ayant la même force; ces documents seront produits en original ou en expédition authentique;

2) Un exposé précis des faits incriminés, quand cette indication ne résultera pas des documents mentionnés dans le paragraphe précédent;

3) Autant que possible le signalement de l'individu réclamé, les signes particuliers et tous renseignements pouvant servir à établir son identité;

4) Le texte de la loi ou des lois pénales applicables au fait incriminé.

Article 8.

Dans les cas urgents, l'arrestation provisoire de l'inculpé sera effectuée sur l'avis donné par la poste ou le télégraphe de l'existence d'un mandat d'arrêt, pourvu que cet avis soit transmis par la voie diplomatique ou consulaire.

L'arrestation provisoire cessera d'être maintenue et l'étranger sera remis en liberté, si dans le délai de cinq semaines, à compter du jour l'arrestation, le Gouvernement requis n'a pas reçu notification des documents énumérés aux paragraphes 1, 2 et 4 de l'article 7.

Article 9.

Dans le cas, où l'État requis estimerait nécessaire de recevoir des renseignements complémentaires pour pouvoir statuer sur la demande d'extradition, ils devront lui être fournis dans un délai de cinq semaines courant do jour où l'agent diplomatique du pays requérant aura reçu la demande de ces informations complémentaires.

Si les renseignements ne sont pas reçus par l'État requis dans le délai fixé ci-dessus, l'étranger sera remis en liberté.

Article 10.

Si l'individu réclamé est poursuivi ou condamné dans l'État requis, ce dernier État devra statuer sur la demande d'extradition. Mais la remise de l'inculpé pourra être différée jusqu'à ce que les poursuites soient abondonnées, qu'il soit acquitté ou absous, qu'il ait subi sa peine ou ait été gracié.

Gdyby obywatel obcy był ścigany lub aresztowany w tym samym kraju z powodu zobowiązań, zaciągniętych wobec osób prywatnych, wydanie jego mimo to nastąpi z zastrzeżeniem dla tych osób dochodzenia swych roszczeń przed władzą właściwą.

Artykuł 11.

Jeśli na ekstradycję nie można było zezwolić w myśl postanowień p. 6 art. 4, Wysokie Strony Umawiające się zobowiązują się zarządzić ściganie i osądzenie, stosownie do swego ustawodawstwa, swoich obywateli, którzy popełnili przestępstwa przeciwko prawom drugiego Państwa, o ile te przestępstwa podpadają pod kategorje, mogące uzasadnić ekstradycję według postanowień niniejszej Konwencji.

Powyższe postanowienie ma w wypadku p. 6 art. 4 zastosowanie do czynów, popełnionych przed nadaniem obywatelstwa, które spowodowały żądanie ekstradycyjne.

Państwo wzywające pomocy prawnej wystosuje drogą dyplomatyczną swe żądanie, dołączając do niego przedmioty, akta, dokumenty i inne wyjaśnienia konieczne; władze tego Państwa winny tak postępować, jak gdyby one same miały uskuteczniać ściganie. W tym przypadku wszystkie akta i dokumenty winny być sporządzone bezpłatnie.

Artykuł 12.

Przedmioty zajęte, mogące służyć jako dowody rzeczowe, podobnie jak wszystkie przedmioty, mogące pochodzić ze zbrodni lub występku, z powodu których żąda się wydania, będą według uznania władzy właściwej oddawane Rządowi wzywającemu pomocy prawnej, nawet gdyby ekstradycja nie mogła być uskuteczniona z powodu śmierci lub późniejszego zniknięcia osoby żądanej.

To oddanie będzie obejmowało również wszystkie przedmioty, któreby obwiniony ukrył lub pozostawił w Kraju, także i takie, jakieby zostały pozniej wykryte, jeżeli wystosowano żądanie ich wydania bądź to w nakazie aresztowania, bądź w rekwizycji.

Zastrzega się w każdym razie prawa nabyte przez osoby trzecie, nie wmieszane w ściganie, do przedmiotów, określonych w niniejszym artykule.

Artykuł 13.

Koszty aresztowania, utrzymania i transportu osoby, na której ekstradycję się zgodzono, podobnie jak koszty przechowania i transportu przedmiotów, które w myśl postanowień artykułu poprzedniego powinny być zwrócone lub wydane, poniosą oba Państwa w granicach swoich terytorjów.

Artykuł 14.

Zezwolenie na ekstradycję sposobem przewiezienia przez terytorjum jednej ze Stron zawierających Konwencję, osoby, wydanej Stronie drugiej, nastąpi na podstawie przedstawienia w oryginale lub w wierzytelnym odpisie dokumentów, wymienionych w pp. 1, 2 i 4 art. 7.

Zezwolenie na przewiezienie nastąpi tylko w wypadkach, w których mogłaby być dozwolona ekstradycja.

Dans le cas, où l'étranger serait poursuivi ou détenu dans le même pays, à raison d'obligations qu'il aurait contractées envers des particuliers, son extradition aura lieu néanmoins, sous réserve pour ceux-ci de faire valoir leurs droits devant l'autorité compétente.

Article 11.

Lorsque l'extradition n'aura pu être accordée en raison des stipulations du paragraphe 6 de l'article 4, les Hautes Parties Contractantes s'engagent à faire poursuivre et juger, suivant leur législation, leurs nationaux respectifs qui ont commis des infractions contre les lois de l'autre État, pourvu que ces infractions rentrent dans les catégories pouvant donner lieu à extradition d'après les stipulations de la présente convention.

La disposition qui précède s'applique dans le cas du paragraphe 6 de l'article 4 pour les faits commis avant la naturalisation et ayant motivé une demande d'exstradition.

L'État requérant adressera par la voie diplomatique une demande accompagnée des objets, dossiers, documents et autres informations nécessaires; les autorités de ce pays devront procéder comme si elles-avaient elles-mêmes à suivre la poursuite. Dans ce cas tous les actes et documents seront dressés gratuitement.

Article 12.

Les objets saisis pouvant servir de pièces à conviction, ainsi que tous les objets pouvant provenir du crime ou du délit à raison duquel l'extradition est réclamée, seront, suivant l'appréciation de l'autorité compétente, remis au Gouvernement requérant, lors même que l'extradition ne pourrait s'effectuer par suite de la mort ou de la disparition ultérieure de l'individu réclamé.

Cette remise comprendra également tous objets que l'inculpé aurait cachés ou déposés dans le pays, même ceux qui seraient découverts par la suite, si la demande de remise en est faite soit dans le mandat d'arrêt, soit dans une commission rogatoire.

Sont réservés toutefois les droits que des tiers, non impliqués dans la poursuite, auraient acquis sur les objets désignés dans le présent article.

Article 13.

Les frais d'arrestation, d'entretien et de transport de l'individu dont l'extradition aura été accordée, ainsi que ceux de consignation et de transport des objets qui, aux termes de l'article précédent, doivent être restitués ou remis, resteront à la charge des deux États dans les limites de leurs territoires respectifs.

Article 14.

L'extradition par voie de transit, à travers le territoire de l'une des Parties Contractantes, d'un individu livré à l'autre Partie sera accordée sur la production, en original ou en expédition authentique, des documentes mentionnés aux paragraphes 1, 2 et 4 de l'article 7.

Elle ne sera accordée que dans les cas, où l'extradition pourrait l'être.

Koszty przewiezienia poniesie Państwo wzywające pomocy prawnej.

Artykuł 15.

Jeśli w toku sprawy karnej okaże się konieczność przesłuchania osób, znajdujących się w jednym z obu Krajów, lub wykonania jakiejkolwiek innej czynności śledczej, zostanie w tym celu wysłana rekwizycja drogą dyplomatyczną. Rekwizycja ta zostanie wykonana byleby czyn, który spowodował zlecenie sądowe był karalny według ustawodawstwa obu Krajów.

Państwo wezwane o pomoc prawną może odmówić wykonania rekwizycji:

1) jeżeli ją uważa za mogącą naruszyć jego suwerenność lub bezpieczeństwo;

2) w wypadku żądania zajęcia lub rewizji, jeżeliby z powodu czynu, który spowodował rekwizycję, nie mogła być, w myśl postanowień niniejszej Konwencji, dozwolona ekstradycja;

3) jeśliby Państwo wezwane o pomoc prawną uważało czyn, powodujący rekwizycję, za przestępstwo polityczne lub za czyn mający z takiem przestępstwem związek, wyjąwszy przypadek, przewidziany w p. 5 art. 4;

4) jeżeli obwiniony jest obywatelem Kraju wezwanego o pomoc prawną, a nie znajduje się na terytorjum Państwa wzywającego pomocy prawnej.

Rekwizycje będą wykonywane w formie przepisanej przez ustawodawstwo Państwa wezwanego o pomoc prawną.

Oba Rządy zrzekają się zwrotu kosztów wykonania rekwizycyj we wszystkich wypadkach, w których nie będzie chodziło o orzeczenie znawców, wymagające kilku posiedzeń.

W wypadku odmowy wykonania rekwizycji przedstawiciel dyplomatyczny Państwa wzywającego pomocy prawnej będzie powiadomiony o powodach odmowy.

Artykuł 16.

Gdy w sprawach karnych Rząd jednego z obu Krajów uzna za konieczne doręczenie aktu, dotyczącego postępowania sądowego, lub wyroku, osobie, przebywającej na terytorjum drugiego Kraju, dokument taki winien być przesłany Rządowi wezwanemu o pomoc prawną drogą dyplomatyczną.

Prośba o doręczenie przedstawiciela dyplomatycznego Kraju wzywającego pomocy prawnej powinna wskazywać władzę, od której akt pochodzi, adres odbiorcy, rodzaj aktu i czyn karygodny, który ten akt spowodował.

Rząd wezwany o pomoc prawną będzie mógł odmówić uskutecznienia doręczenia aktu:

1) jeżeli go uważa za mogący naruszyć jego bezpieczeństwo lub suwerenność;

2) jeżeli uważa czyn, którym akt został spowodowany za przestępstwo polityczne lub za czyn mający związek z takiem przestępstwem, z zastrzeżeniem wyjątku, przewidzianego w p. 5 art. 4.

Rząd wezwany o pomoc prawną ograniczy się z reguły do uskutecznienia doręczenia aktu odbiorcy, który zechce go przyjąć dobrowolnie.

Dowodem doręczenia będzie albo pokwitowanie datowane i podpisane przez odbiorcę, albo za-

Les frais de transit seront à la charge de l'État requérant.

Article 15.

Quand, au cours d'une affaire pénale, l'audition de personnes se trouvant dans l'un des deux pays ou tout autre acte d'instruction seront jugés nécessaires, une commission rogatoire sera adressée à cet effet par la voie diplomatique. Il y sera donné suite, pourvu que le fait motivant le mandat judiciaire soit punissable d'après les législations des deux pays.

L'État requis pourra refuser l'exécution de la commission rogatoire:

1) S'il la juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou sa sécurité;

2) Lorsqu'une saisie ou une perquisition est demandée, si le fait motivant la commission rogatoire ne peut permettre l'extradition d'après les stipulations de la présente convention;

3) Si le fait motivant la commission rogatoire est considéré par l'État requis comme un délit politique ou un fait connexe à un semblable délit, sous réserve de l'exception prévue au paragraphe 5 de l'article 4;

4) Si l'inculpé est national du pays requis et ne se trouve pas sur le territoire de l'État requérant.

Les commissions rogatoires seront exécutées dans la forme prescrite par la législation de l'État requis.

Les deux Gouvernements renoncent au remboursement des frais résultant de l'exécution des commissions rogatoires chaque fois qu'il ne s'agira pas d'expertise pouvant entraîner plusieurs vacations.

En cas de refus d'exécution d'une commission rogatoire, l'agent diplomatique de l'État requérant sera informé des motifs de ce refus.

Article 16.

En matière pénale, lorsque le Gouvernement de l'un des deux pays jugera nécessaire la notification d'un acte de procédure ou d'un jugement à un individu résidant sur le territoire de l'autre pays, la pièce sera transmise au Gouvernement requis par la voie diplomatique.

La lettre de transmission de l'agent diplomatique du pays requérant devra indiquer l'autorité de qui émane l'acte, l'adresse du destinataire, la nature de l'acte et le fait pénal motivant l'acte.

Le Gouvernement requis pourra refuser de faire effectuer la notification de l'acte:

1) S'il le juge de nature à porter atteinte à sa sécurité ou à sa souveraineté;

2) S'il considère le fait motivant l'acte comme un délit politique ou connexe à un délit politique, sous réserve de l'exception prévue au paragraphe 5 de l'article 4.

En règle générale le Gouvernement requis se bornera à faire effectuer la remise de l'acte au destinataire qui l'acceptera volontairement.

La preuve de la remise se fera au moyen soit d'un récépissé daté et signé par le destinataire, soit

świadczenie władz Państwa wezwanego o pomoc prawną, stwierdzające fakt, formę i datę doręczenia. Jeżeli akt, przeznaczony do doręczenia, został nadesłany w dwóch egzemplarzach, pokwitowanie lub zaświadczenie będą mogły być wystawione na jednym z egzemplarzy, który zostanie zwrócony.

Jeżeli odbiorca odmówi dobrowolnego przyjęcia aktu, na wyraźne żądanie przedstawiciela dyplomatycznego Państwa wzywającego pomocy prawnej, dany akt zostanie odbiorcy notyfikowany w formie, przepisanej ustawodawstwem Państwa wezwanego.

Dokumenty, stwierdzające wykonanie żądania, zostaną przesłane przedstawicielowi dyplomatycznemu zawsze bez żądania zwrotu kosztów.

W wypadku odmowy wykonania żądania przedstawiciel dyplomatyczny Państwa wzywającego pomocy prawnej będzie powiadomiony o przyczynach odmowy.

Artykuł 17.

Jeżeli w sprawie karnej, toczącej się w jednem z obu Państw, będzie uznane za konieczne sprowadzenie dowodów rzeczowych, akt dotyczących postępowania sądowego lub jakichkolwiek dokumentów, znajdujących się w rękach władz drugiego kraju, należy żądanie nadesłania ich wystosować drogą dyplomatyczną.

Żądaniu temu stanie się zadość z zastrzeżeniem obowiązku zwrotu dowodów, akt i dokumentów.

Państwo wezwane o pomoc prawną może odmówić tego nadesłania:

1) jeżeli je uważa za mogące naruszyć jego bezpieczeństwo lub suwerenność;

2) jeżeli uważa czyn, powodujący to żądanie, za przestępstwo polityczne, lub za czyn mający związek z przestępstwem politycznem, z zastrzeżeniem wyjątku, przewidzianego w p. 5 art. 4.

Rządy, zawierające Konwencję, zrzekają się zwrotu wydatków, któreby w granicach ich terytoriów wynikły z powodu przesłania i zwrotu dowodów rzeczowych i dokumentów.

Artykuł 18.

Oba Rządy zobowiązują się zawiadamiać się wzajemnie, bez kosztów, o skazaniach za przestępstwa, wpisanych do rejestru karnego, które zostały orzeczone przez sądy jednego z obu Państw przeciw obywatelom drugiego Państwa.

Zawiadomienia te będą uskuteczniane zapomocą przesyłania karty karnej lub wyciągu z niej drogą dyplomatyczną do Rządu Kraju, którego obywatelem jest obwiniony.

Artykuł 19.

Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana.

Wejdzie ona w życie w miesiąc po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Będzie ona miała zastosowanie do przestępstw, popełnionych przed jej wejściem w życie.

Skutki Konwencji ustaną z upływem terminu sześciomiesięcznego, licząc od wypowiedzenia, oznajmionego przez jedną lub drugą Układającą się Stronę.

NA DOWÓD CZEGO podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, Konwencję niniejszą za-

d'une attestation de l'autorité de l'État requis constatant le fait, la forme et la date de la remise. Si l'acte à notifier a été transmis en double exemplaire, le récépissé ou l'attestation pourra être inscrit sur l'un des doubles qui sera retourné.

En cas de refus de la part du destinataire de recevoir volontairement l'acte, sur demande expresse de l'agent diplomatique de l'État requérant, ledit acte sera notifié au destinataire dans une forme autorisée par la législation de l'État requis.

Les pièces constatant l'exécution de la demande seront envoyées à l'agent diplomatique sans restitution de frais dans tous les cas.

En cas de refus d'exécution de la demande, l'agent diplomatique de l'État requérant sera informé des motifs de ce refus.

Article 17.

Lorsque, dans une cause pénale instruite dans l'un des deux États, la communication de pièces à conviction, procédures ou documents quelconques, se trouvant entre les mains des autorités de l'autre pays, sera jugée nécessaire, la demande en sera faite par la voie diplomatique.

Il y sera donné suite sous obligation de renvoyer les pièces, procédures et documents.

L'État requis pourra refuser cette communication:

1) S'il la juge de nature à porter atteinte à sa sécurité ou à sa souveraineté;

2) S'il juge que le fait motivant la demande de communication est un délit politique ou connexe à un délit politique, sous réserve de l'exception prévue au paragraphe 5 de l'article 4.

Les Gouvernements Contractants renoncent au remboursement des frais résultant, dans les limites de leurs territoires respectifs, de l'envoi et de la restitution des pièces à conviction et documents.

Article 18.

Les deux Gouvernements s'engagent à se communiquer réciproquement, sans restitution de frais, les condamnations pour infractions, inscrites au casier judiciaire, qui auront été prononcées par les tribunaux de l'un des deux États contre les ressortissants de l'autre.

Cette communication sera effectuée moyennant l'envoi par la voie diplomatique d'un bulletin ou extrait au Gouvernement du pays dont l'inculpé est le national.

Article 19.

La présente convention sera ratifiée.

Elle entrera en vigueur un mois après la date de l'échange des ratifications.

Elle s'appliquera aux infractions commises avant sa mise en vigueur.

Ses effets cesseront à l'expiration d'un délai de six mois à partir de la dénonciation notifiée par l'une ou l'autre Partie Contractante.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont revêtu la présente con-

opatrzyli swojemi podpisami i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Paryżu, w dwóch egzemplarzach, dnia 30 grudnia 1925 r.

L. S. (—) *Alfred Chłapowski* L. S. (—) *A. Briand*
L. S. (—) *Leon Babiński*

Zaznajomiwszy się z powyższym Traktatem uznaliśmy go i uznajemy za słuszny zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nim postanowień; oświadczamy, że jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony i przyrzekamy że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

Dano w Warszawie, dnia 20 lutego 1929 r.

(—) I. Mościcki

L. S.

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Prezes Rady Ministrów:
(—) K. Bartel

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) August Zaleski

vention de leurs signatures et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Paris, en double exemplaire, le 30 décembre 1925.

L. S. (—) *Alfred Chłapowski* L. S. (—) *A. Briand*
L. S. (—) *Leon Babiński*

Après avoir vu et examiné ledit Traité, Nous l'avons approuvé et approuvons en toutes et chacune des dispositions qui y sont contenues; déclarons qu'il est accepté, ratifié et confirmé, et promettons qu'il sera inviolablement observé.

En Foi de Quoi Nous avons donné les Présentes, revêtues du Sceau de la République.

Donné à Varsovie, le 20 février 1929.

(—) I. Mościcki

L. S.

Par le Président de la République
Le Président du Conseil des Ministres:
(—) K. Bartel

Le Ministre des Affaires Étrangères:
(—) August Zaleski

492.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 3 sierpnia 1929 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu ekstradycyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisanego w Paryżu dnia 30 grudnia 1925 roku.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że, w wykonaniu art. 19 traktatu ekstradycyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisanego w Paryżu dnia 30 grudnia 1925 r., dokumenty ratyfikacyjne powyższego traktatu wymienione zostały w Paryżu dnia 27 lipca 1929 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

493.

Konwencja

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską o ochronie sądowej i prawie ubogich, podpisana w Paryżu dnia 30 grudnia 1925 r.

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia trzydziestego grudnia tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku podpisana została w Paryżu pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej Konwencja o ochronie sądowej i prawie ubogich o następującem brzmieniu dosłownem:

KONWENCJA

pomiędzy Polską a Francją, dotycząca ochrony sądowej i prawa ubogich.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Francuskiej postanowiły udzielać sobie wza-

Convention

entre la Pologne et la France relative à la Protection et à l'Assistance Judiciaire, signée à Paris le 30 décembre 1925.

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,

NOUS, IGNACY MOŚCICKI,

PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,

à tous ceux qui ces Présentes Lettres verront, Salut:

Un Convention relative à la Protection et à l'Assistance Judiciaire ayant été signée entre le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement de la République Française à Paris le trente décembre mil neuf cent vingt cinq, Convention dont la teneur suit:

CONVENTION

entre la Pologne et la France relative à la protection et à l'assistance judiciaire

Le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement de la République Française ayant